

Л. БАХЦАЙН КРАДИ-ПРОСО

Превод от немски: Хенри Левенсон, —

chitanka.info

В един град живеел богат търговец. До къщата си той имал голяма и хубава градина. Една част от градината била засята с просо. Веднъж търговецът се разхождал из градината си — това било напролет — и много се ядосал, като забелязал, че предната нощ някой окосил една част от просото. Той решил да хване крадеца и добре да го накаже или пък да го даде под съд, затова повикал тримата си сина и им казал: „Тая нощ крадец е дохождал в градината и е окосил част от просото. Той трябва да се хване и хубавичко да се накаже! Всеки от вас, деца мои, ще варди по една нощ в градината и който улови крадеца, ще го наградя богато.“ Тримата братя се съгласили.

Най-старият брат пазил първата нощ. Той си взел няколко пълни пищова и остра сабя, взел си храна и питие, облякъл се в топло палто и седнал до един цъфнал бъз, но там си и заспал. Когато се събудил, видял, че още по-голямо парче просо било изкосено. А когато бащата дошъл в градината и узнал, че синът му е спал цялата нощ, той се разсърдил още повече и почнал да го хока. „Добре, че не са откраднали и тебе, заедно с пищовите и сабята ти!“ — думал му той.

На другата нощ пазил средният брат. Той взел, освен оръжието, което носил брат му, още и една сопа и яко въже. Но и този храбър юнак заспал и чак при изгрев-слънце се събудил. Бащата дошъл, видял, че просото било още повече изкосено и толкова се ядосал, че едва могъл да каже: „Ако и третият пазач се успи, всичкото просо ще отиде по дяволите; тогава няма да има нужда и от пазач!“

На третата нощ отишъл най-малкият брат. Той не взел със себе си никакво оръжие, но добре се въоръжил срещу съня: разпръснал тръни и бодили по мястото, дето стоял да пази, за да го бодат щом легне да спи, и така да бъде цяла нощ буден и нащрек. Когато минало полунощ, той чул шум, който все повече се приближавал и приближавал към него. И ето, той видял, че нещо пасе просото; отвил едно въже от пояса си и тихичко тръгнал към крадеца. Когато го наближил, той видял, че крадецът бил едно много хубаво конче. Зарадвал се малкият брат, ниско се скрил в просото близо до коня, направил примка на единия край на въжето, изкусно я метнал и хванал кончето. А то само тръгнало подир него и той го отвел и затворил в обора на бащините си коне, а след това спокойно си легнал и заспал на кревата си. Братята му го събудили и почнали да го подиграват, че бил най-добрия пазач, защото от кревата си знаел да пази. Дошъл и бащата.

Най-малкият му син ги завел в обора, отключил го, бутнал вратата и казал: „Ето крадецът на нашето просо!“ От учудване те нищо не могли да кажат: не сваляли очи от чудно хубавото, стройно и бяло като сребро конче. Отгде е дошло, чие е то — това никой не знаел. Бащата бил много доволен и радостен. Той нарекъл красивото и пъргаво конче „Кради-просо“ и го подарил на най-малкия си син, защото то на него се падало.

Скоро след това се разчуло, че една царкиня стояла затворена в палата си, който бил на върха на една стъклена планина. Никой не можел да се изкачи там, защото стъклото било гладко и много плъзгаво. Но който би сполучил да се изкачи на върха и обиколи на кон три пъти палата, той щял да спаси хубавата царкиня и да се ожени за нея. Мнозина се опитвали да сторят това, но падали от планината и се изгубвали из пропастите. Тази новина се разнесла по цялата страна. Чули я и тримата братя и решили да си опитат и те щастие. Със силни и здрави коне те се упътили към стъклената планина. Стигнали я и пръв почнал да се изкачва най-старият брат, но конят му се подхлъзнал и паднал заедно с него надолу. Втори почнал да се катери средният брат, но и той се търколил заедно с коня си ниско в пропастта. Най-последен почнал да се изкачва най-малкият брат със своя сребрист и пъргав кон „Кради-просо“. Хоп-хоп-хоп и те почнали благополучно да се изкачват по стъклената планина. Хоп-хоп-хоп извива и върви красивото конче, като че сто пъти се е изкачвало и слизало по този път.

Хоп-хоп-хоп и те стигнали върха. Хоп-хоп-хоп и обиколили три пъти палата. Те стояли вече пред портите на палата. Портите се отворили и чудно хубавата царкиня излязла насреща им. Тя била цяла облечена в коприна и злато. Широко разтворила ръцете си, посрещнала малкия брат, па се обърнала към кончето, погалила го по сребърната грива и му казала: „Ах ти, малко дяволче, защо избяга от мене, та не можеш да слизам вече долу в града — нямаше кой да ме закара и докара през планината. Сега вече никога да не ни напущаш!“ Тогава чак малкият брат разбрал, че неговото, „Кради-просо“ било чудното конче на хубавата царкиня.

Другите двама братя се спасили живи и здрави от падането, но малкият си брат те никога не видели вече, защото той се оженил и

заживял безгрижно с жена си в палата горе на върха на стъклената планина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.